

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

— Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς μοι φαίνεται παράδο-
ξον, εἶπεν ἡ κυρία Σήσμαν. Τὸ κοράσιον δὲν φαί-
νεται ὅτι δὲν δύναται νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ
γράμματα. Πήγαινε παρακαλῶ καὶ φέρε μου τὴν
ἐδῶ. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ κάμνῃ ἄλλο, θὰ δια-
σκεδάσῃ ὅμως βλέπουσα εἰς τὰς ζωγραφίας τῶν
βιβλίων.

Ἡ κυρία Λουκία εἶχε διάθεσιν νὰ ἐξακολου-
θῇ τὰ κατὰ τῆς Χαΐδης ἐπιχειρήματά της, ἀλλ' ἡ
κυρία Σήσμαν τὴν ἐμπόδισε καὶ τὴν διέ-
ταξε νὰ φέρῃ ἀμέσως πρὸς αὐτὴν τὴν Χαΐδην.

Ἡ κυρία Λουκία ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέ-
στρεψε φέρουσα τὴν Χαΐδην εἰς τὴν κυρίαν Σήσ-
μαν. Ἀλλ' αὐτὴ μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα της εἰς τὰ
βιβλία καὶ τὰς εἰκόνας, τὰ ὅποια ἦσαν ἐπάνω εἰς
τὴν τράπεζαν τῆς κυρίας Σήσμαν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ
καὶ νὰ ἀναστενάζῃ.

Ἡ κ. Σήσμαν ἐξήτασε τὴν εἰκόνα, ἡ ὅποια
εἶχε προξενήσει τὸ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο εἰς τὴν μι-
κράν, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ἀγρὸς καταπράσινος, εἰς
τὸν ὅποιον ἔβασκον παντοειδῆ ζῶα. Εἰς τὸ μέσον
δ' αὐτῶν ἴστατο ὁ ποιμὴν, ἀκουμβῶν εἰς τὴν ποι-
μενικὴν του ράβδον καὶ ἐπιβλέπων τὸ εὐτυχές
του ποίμνιον. Ὅλη δὲ ἡ εἰκὼν ἔπλεε τρόπον τινὰ
ἐντὸς λαμπρᾶς χρυσοειδοῦς ἀκτινοβολίας, διότι ὁ
ἥλιος ἤρχιζε νὰ κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος.

Πιάσασα τὴν Χαΐδην ἀπὸ τὴν χεῖρα ἡ κυρία
Σήσμαν εἶπε φιλοφρόνως εἰς αὐτήν, «Μὴ κλαίεις,
τέκνον μου — Ἴσως ἡ ζωγραφία αὕτη σὲ ἐνεθύ-
μισε κάτι τι. Ἀλλὰ κύτταξε ἐδῶ εἶναι μία
ὥραία ἱστορία περὶ τῆς ζωγραφίας ταύτης. Θὰ
σὲ τὴν εἶπω ἀπόψε. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέ-
χει παντοειδεῖς ὥραίας εἰκόνας καὶ ὅστις ἡξυρεῖ
νὰ ἀναγινώσκῃ δύναται νὰ τὰς ἀναγνώσῃ καὶ
ἔπειτα νὰ τὰς λέγῃ εἰς ἄλλους. Τώρα ἂς συνο-
μιλήσωμεν ὀλίγον μαζύ. Σπόγγισε τὰ δάκρυά
σου καὶ ἀθήσε ἐδῶ ἐμπρὸς μου διὰ νὰ ἡμπορῇς
νὰ βλέπῃς εἰς τὸ πρόσωπόν μου — Ἐχει καλῶς
— τώρα εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Ἀπέρασεν ὅμως ὀλίγος καιρὸς ἕως οὗ νὰ καθη-
συχάσῃ ἡ Χαΐδη. Μετὰ δὲ τοῦτο ἡ κ. Σήσμαν
εἶπε, — Πέ μου, Χαΐδη, σὲ ἀρέσει νὰ ἔχῃς μάθη-
μα μὲ τὸν διδάσκαλον; Μανθάνεις ευκόλως;
Πῶς πηγαίνεις;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, στενάζουσα. Ἀλ-
λ' ἐγνώριζον τοῦτο πρὶν ἀρχίσω, ὅτι δὲν θὰ ἡμ-
ποροῦσα νὰ μάθω.

— Καὶ διατὶ τάχα νὰ μὴ ἡμπορῇς νὰ μάθῃς
τέκνον μου; Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

— Δὲν ἤξεύρετε, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἡμ-
ποροῦν νὰ μάθουν γράμματα; εἶπεν ἡ Χαΐδη.
Εἶναι πολὺ δύσκολον δι' αὐτούς.

— Ἀλήθεια! ἀνεφώνησεν ἡ κ. Σήσμαν, καὶ
ποῦ ἔμαθες αὐτὰ τὰ νέα;

— Ὁ Πέτρος μοὶ τὸ εἶπε, καὶ αὐτὸς γνωρίζε
τοῦτο καλῶς, διότι ἂν καὶ προσπαθῇ, δὲν δύ-
ναται ὅμως νὰ μάθῃ — Εἶναι τόσον δύσκολον!

— Αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι πολὺ παράξενος Πέ-
τρος, — εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν. Ἀλλ' ὅμως σύ, Χαΐ-
δη, δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃς ὅτι αὐτὸς ὁ Πέτρος
λέγει — ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθήσῃς ἡ ἰδία.
Ἴσως δὲν ἔδωκες πολλὴν προσοχὴν εἰς ὅτι ὁ
διδάσκαλος εἶπεν, οὐδὲ ἐκύτταξες ἴσως εἰς τὰ
γράμματα.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, — εἶπεν ἡ Χαΐδη,
μὲ τόνον, ὁ ὅποιος ἐδείκνυνε ὅτι ἦτο ἐντελῶς πε-
πεισμένη περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τῆς προσπαθείας.

— Χαΐδη, — εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν μὲ σοβαρό-
τητα. Ἐγὼ νὰ σοὶ εἶπω κάτι τι. Σὺ δὲν ἔμαθες
νὰ ἀναγινώσκῃς, διότι ἐπίστευες ὅτι ὁ Πέτρος
σου σὲ εἶπε. Τώρα πρέπει νὰ πιστεύσῃς ἐμέ. Ἐγὼ
δὲ σοὶ λέγω μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἡμπορεῖς νὰ
μάθῃς νὰ ἀναγινώσκῃς εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ὅπως
ἄλλα τὰ παιδιὰ, καθὼς σύ, καὶ οὐχὶ καθὼς ὁ Πέ-
τρος μανθάνουν. Ἀφοῦ δὲ μάθῃς νὰ ἀναγινώ-
σκῃς, θὰ ἔχῃς αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ ὅποιον ἔχει
τὴν εἰκόνα τοῦ ποιμένου μὲ τὰ πρόβατά του εἰς
τὸ πράσινον ἐκεῖνο λιβάδιον, καὶ τότε θὰ μάθῃς
τί κάμνει ἐκεῖ μὲ τὰ πρόβατα καὶ τὰ γιδιά του
καὶ πόσον θαυμαστά πράγματα συνέβησαν εἰς
αὐτὸν καὶ εἰς αὐτά. Εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι θὰ σὲ
ἀρέσουν πάρα πολὺ.

Ἡ Χαΐδη ἠκροάετο μὲ σπινθηροβολοῦντας
ὀφθαλμούς ὅλα ὅσα ἡ κ. Σήσμαν τῆς εἶπεν, ἔπει-
τα δὲ ἀναστενάζασα βαθέως ἀπεκρίθη — Ἐὰν
μόνον ἡδυνάμην νὰ ἀναγινώσκω!

— Ἀλλ' αὐτὸ θὰ γείνη ταχέως — δὲν θὰ
περιμένῃς πολὺ, τέκνον μου. Μόνον πρέπει νὰ δο-
κιμάσῃς. Ἀλλὰ τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγωμεν
εἰς τὴν Κλάραν. Ἐλα — θὰ πάρωμεν δὲ καὶ τὸ
ὥραϊον βιβλίον μαζύ μας.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ κ. Λουκία ἀπὴν-
τησε τὴν Χαΐδην εἰς τὴν κλίμακα θέλουσαν νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παποῦ της, καὶ τῆς
εἶπεν, ὅτι ἦτο ἀχάριστος καὶ ὅτι ἡ κ. Σήσμαν
δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μάθῃ τοῦτο, ἡ Χαΐδη μετε-
βλήθη πολὺ. Ἐνόησεν ὅτι δὲν ἡμποροῦσε νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τοῦ παποῦ της ὁπόταν ἤθελεν, ὅπως
ἡ θεὰ της Δήτη τὴν ἐβεβαίωσε, καὶ ὅτι ἡ κ.

Σήσαν θά δυσηρεστεῖτο με αὐτήν, διότι ἐπεθύμει νά ἀναχωρήσῃ, ἐνόμισε δὲ ὅτι καὶ ἡ Κλάρα καὶ ἡ κυρούλα τῆς θά ἐφρόνουν τὰ αὐτά, τὰ ὅποια καὶ ἡ κ. Λουκία. "Οθεν δὲν ἐτόλμα νά εἰπῇ εἰς κανένα περὶ τοῦ πόθου τῆς, ἀπὸ φόβου μήπως παροργίσῃ τὴν κ. Σήσαν, ἡ ὅποια ἦτο τόσο καλὴ πρὸς αὐτήν καὶ τὴν ὅποιαν ἡγάπα τόσο πολύ, ὅπως εἶχεν ἐξοργίσει καὶ τὴν κ. Λουκίαν καὶ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νά ὑποφέρει.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Οὕτω διήλθεν εὐτυχῶς ὁ πρῶτος χειμῶν, ὁ δὲ Μολδόφ ἐθαύμαζεν εὐρίσκων ἑαυτὸν εὐτυχῇ εἰς τὴν ἐξορίαν τῆς Σιβηρίας.

Με τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀνοίξεως ἐπέστρεψαν καὶ τὰ πτηνά, τὰ ὅποια εἶχον ἀποδημήσει εἰς ἄλλους τόπους θερμότερους, ἡ δὲ γῆ ἤρχισε νά ἐνδύηται τὸν πράσινον αὐτῆς χιτῶνα, καὶ τὰ ἄνθη νά ἀναδύουν τὰς κεφαλὰς των ἐκ τοῦ χώματος, ὥστε ἡ Ἑλένη δὲν ἔζη πλέον μονήρη βίον.

Ὁ κρίνος διὰ τῶν περιποιήσεων τῆς Ἑλένης ἤρχισε νά βλαστάνῃ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν θερμῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τέλος νά ἀνθίσῃ, πληρῶν διὰ τῆς εὐωδίας του τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κήπον.

Ὁ Μολδόφ ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ διοικητοῦ νά μεταβῇ εἰς Τοβόλσκην διὰ νά ἀνταλλάξῃ τὰ δέρματα τῶν ζώων, τὰ ὅποια εἶχε κυνηγήσῃ τὸν χειμῶνα, με πράγματα χρήσιμα εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ με βιβλία δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὴν θυγατέρα του.

Κατὰ τοὺς περὶ ἐξορίας νόμους, ὁ Μολδόφ ὤφειλε νά παρουσιασθῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διοικητοῦ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὴν πόλιν. Ἐνῶ δὲ ἐξετέλει τὸ καθήκον τοῦτο, ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ διοικητοῦ, τὸν παρεκάλεσε νά περιμείνῃ ὀλίγον, διότι ἐπεθύμει νά τὸν ἴδῃ αὐτοπροσώπως καὶ νά ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ. Ἡ παράκλησις αὕτη ἦτο τόσο ἐναντία εἰς τὴν ἐθιμοταξίαν, ἥτις ἐπεκράτει μεταξύ τοῦ διοικητοῦ καὶ τῶν ἐξορίστων, ὥστε διήγειρεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν περιέργειαν καὶ τοὺς φόβους τοῦ Μολδόφ.

Δὲν εἶχε νά περιμένῃ ὅμως πολύ, διότι μετ' ὀλίγον ὠδηγήθη εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τοῦ διοικητοῦ, τὰ ὅποια ἦσαν λαμπρῶς διασκευασμένα, ὅπου ὁ διοικητὴς τὸν ἐδέχθη με πολλὴν φιλοφροσύνην.

« Εἰς τὴν κλίνην ταύτην, — εἶπεν ὁ διοικητὴς ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Μολδόφ, — κοίτεται ἀσθε-

νῆς ὁ στενότατος συγγενὴς μου, ἔνεκα μιᾶς πληγῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν κεφαλὴν πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Ἐσχηματίσθη δὲ ἐκεῖ ἀπόστημα εἰς τὴν πληγὴν καὶ ἡ ζωὴ του εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον.

Ὁ Μολδόφ ἐξέφρασε τὴν συμπάθειάν του καὶ ἀνυπομόνως περιέμενε νά ἀκούσῃ τί αὐτὸς εἶχε νά κάμῃ με τὴν ἀσθενείαν τοῦ συγγενοῦς τοῦ διοικητοῦ.

— Πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀποστήματος, — ἐνηκολούθησεν ὁ διοικητὴς, — ἐν μόνον ἱατρικὸν ὑπάρχει, καὶ τὸ ἱατρικὸν τοῦτο δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, εἰς ἄλλο μέρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Τοβόλσκη, — ἐντὸς εἰς τὴν οἰκίαν σου!

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου! ἐξεφώνησεν ἔκθαμβος ὁ Μολδόφ.

— Μάλιστα, εἰς τὴν οἰκίαν σου. Σὺ ἔχεις θυγατέρα, αὕτη δὲ διὰ νά χαροποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου με ζῶσαν ἐνθύμησιν τῆς προτέρας εὐτυχίας σου, καλλιιεργεῖ με τρυφερότητα καὶ φροντίδα ἕνα κρίνον. Δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, Πετρόβσκη:

— Ἀληθέστατον, κύριε.

— Πληροφοροῦμαι, ὅτι ὁ βολβὸς τοῦ κρίνου, ἐὰν ψηθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ ἀποστήματος δύναται νά τὸ θεραπεύσῃ. Δὲν θά καταχρασθῶ τῆς ἐξουσίας μου, φίλε μου, λαμβάνων τὸν θησαυρόν σου τοῦτον, διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ ἐὰν διὰ τῆς γενναιοδωρίας σου δυνηθῶ νά τὸν ἀποκτήσω, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θά ᾔναι ἀπεριόριστος καὶ θά πράξω ὅ,τι δύναμαι εἰς τὸ μέλλον διὰ νά ἀνακουφίσω τὴν σκληρότητα τῆς ἐξορίας σου, ἂν καὶ ἔχω νά διεγείρω τὸν φθόνον τῶν συνεξορίστων σου.

Ὁ Μολδόφ ἔμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός, θά ἔδιδε δὲ διὰ μιᾶς τὸν κρίνον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νά στερήσῃ τὴν κόρην του τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νά προσφέρῃ ἡ ἰδία τὸ δῶρον. Ἦτο κτῆμά της καὶ αὕτη εἶχε τὸ δικαίωμα νά τὸν χρησιμοποιήσῃ ὅπως ἠθέλεν. "Οθεν ἀφοῦ ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ διοικητοῦ, εἶπεν ὅτι θά σπεύσῃ εἰς τὴν κόρην του καὶ θά ἔθετεν εἰς αὐτὴν τὴν παράκλησιν αὐτοῦ.

Ἡ Ἑλένη ἐφίλησε τὸ ὠραῖον ἄνθος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός της, εἰποῦσα, ἡγαπούσαμεν τὸν κρίνον τοῦτον, ἀγαπητέ μου πάτερ, διότι μᾶς ἐνεθύμιζε τὸ παρελθόν, καὶ ἡ γλυκεῖα εὐωδία του μᾶς ἔκαμνε νά ἐλπίζωμεν εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλ' ὅμως σπεῦσον καὶ φέρε αὐτὸν εἰς τὸν διοικητήν· εἶθε δὲ ὁ ἀγαθὸς Κύριος νά τὸν κάμῃ ὠφέλιμον εἰς τὸν ἀσθενῆ συγγενῇ του!

(Ἀκολουθεῖ.)